

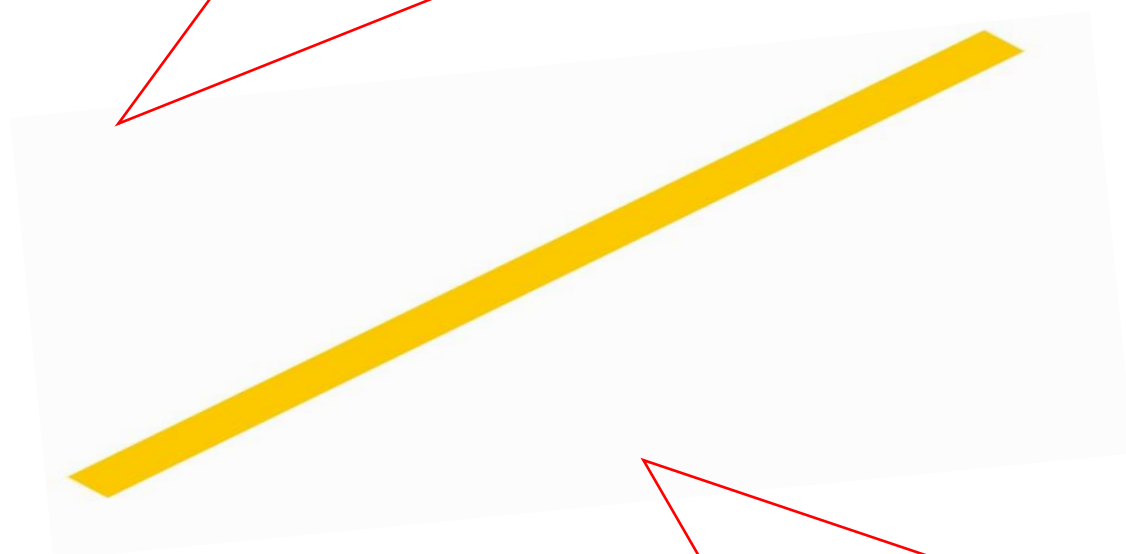
UMĚNÍ ZA ČAROU

VÝTVARNÝ ÚKOL NA DOMA / DOPROVODNÝ EDUKAČNÍ MATERIÁL
K VYBRANÝM DÍLŮM Z VÝSTAVNÍHO PROJEKTU UMĚNÍ ZA ČAROU,
REALIZOVANÉHO DOPRAVNÍM PODNIKEM
A GALERIÍ HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY

Připravili jsme pro Tebe sérii výtvarných zadání, která jsou inspirována aktuální výstavou *Umění za čarou* a která se mohou stát inspirací pro Tvou vlastní tvorbu.

Díky nim budeš mít příležitost blíže se seznámit s výběrem výjimečných děl silných uměleckých osobností. Jejich fotografické práce nebo fotografie dokumentující jejich projekty jsou do března roku 2021 k vidění na plochách za kolejištěm stanic metra Náměstí Republiky, Florenc B, Můstek A a Karlovo náměstí.

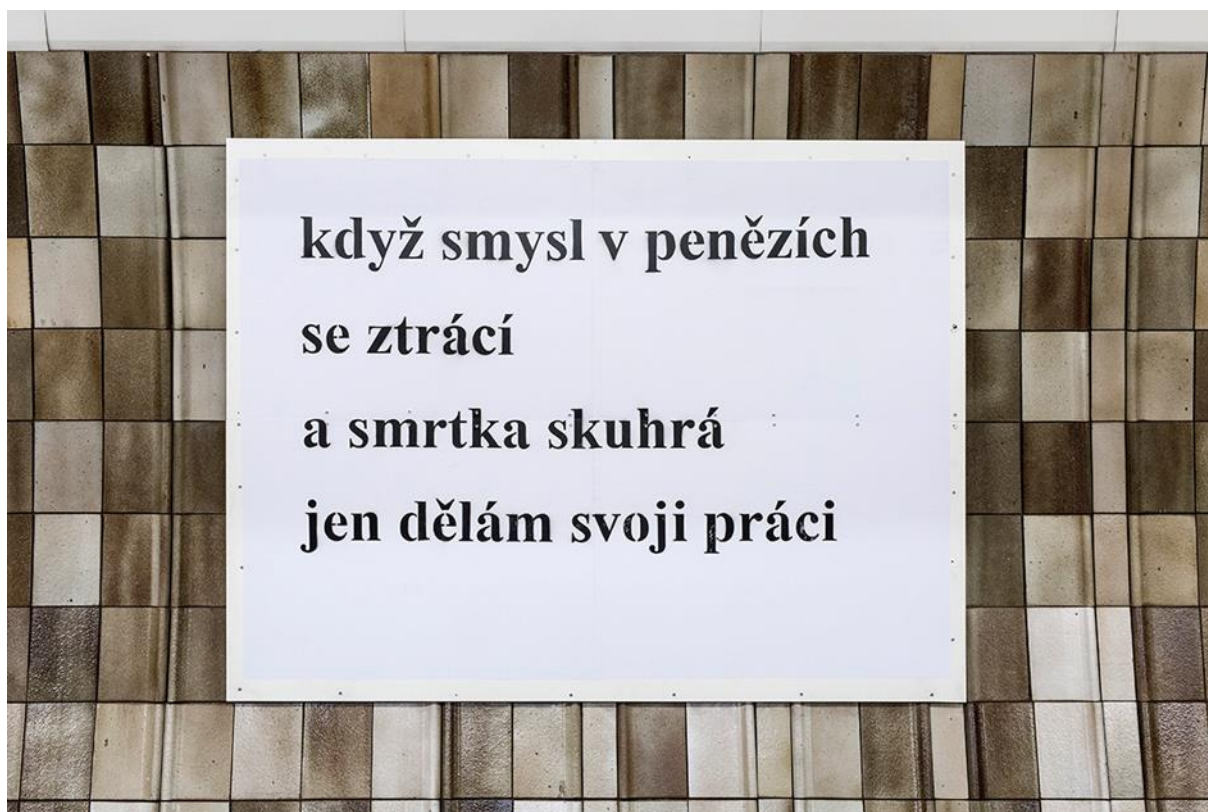
Díla jsou umístěna za bezpečnostní čarou kolejiště. Tato čára však nemá být bariérou mezi cestujícími a uměleckými díly, ale spíš může být vnímána jako startovací čára, vedoucí k poznávání moderního a současného umění. Součástí výstavy jsou proto i popisky k jednotlivým dílům v každé stanici. Když budeš mít chuť a čas, můžeš se s rodiči vydat na jednotlivá nástupiště pražského metra, kde na Tebe budou čekat velkoformátové fotografie výjimečných uměleckých děl.

Každý z úkolů je trochu odlišný a nabízí různé přístupy, jak pracovat s fotografií. Někdy budeš potřebovat rekvizity nebo speciálně vytvořené pomůcky. Jindy budeš pomocí fotografie pouze dokumentovat svou vlastní činnost.

Do této činnosti můžeš zapojit i sourozence nebo rodiče. Své role si můžete vzájemně vyměňovat tak, aby každý byl chvilku fotograf, aktér nebo pomocník, který pomáhá, když je potřeba.

Úkoly jsou navrženy tak, aby k jejich realizaci stačil mobilní telefon s funkcí fotoaparátu. Pokud máš tu možnost, vyfocené snímky můžeš také uložit do počítače a pokračovat v jejich úpravách pomocí programů na úpravu fotografií, doplnit k nim text, popřípadě je také vytisknout jako zcela nové vlastní dílo. S tím Ti určitě také rádi pomohou rodiče.

FLORENC B

INSPIRACE DÍLEM:

Timo, *když smysl v penězích...*, 2020

Timo je zástupce brněnské street-artové scény, který na sebe upozornil textovými zprávami v ulicích města nebo na legálních plochách. Timovy práce reagují nejčastěji na současný kulturní nebo politický vývoj u nás, ale v ulicích se objevují také jeho krátké básnické texty a slogany. „Timo” je umělecký pseudonym, identita umělce zůstává veřejně neznámá.

„Úspěch” a „*když smysl v penězích...*” jsou slogany, které autor vytvořil přímo pro projekt *Umění za čarou* do pražského metra v roce 2020. Kromě hravé práce s významy slov obsahují i kritické poselství o naší konzumní společnosti.

Konzumní společnost je taková, kde se za měřítko úspěšnosti považuje konzum – tedy nakupování a spotřebovávání věcí. Čím je podle ní člověk úspěšnější, tím více si toho může koupit. Věří, že člověk nakupováním a hromaděním předmětů zvýší svoje osobní štěstí. Jako by už nebylo důležité, co jsme si koupili, ale že jsme si to koupili. To vede k tomu, že lidé přestávají vyrábět kvalitní věci, které fungují dlouhé roky a dají se opravit. Místo toho se do světa chrlí nepředstavitelné množství zbytečných a nekvalitních výrobků, které se v případě, že se pokazí, jednoduše zamění za nové. Takové chování však ničí zdroje planety, protože tak vzniká obrovského množství odpadu. Významnou úlohu zde hraje reklama, která v lidech vyvolává potřebu vlastnit jakoukoli, třeba i zbytečnou věc. Poté, co si danou věc koupíme, je tato potřeba přehlušena novou

potřebou vlastnit něco jiného, na co nás nalákala další reklama.

Timo se svým uměním snaží přimět diváky, aby začali přemýšlet o tom, co se kolem nich děje a co je v životě důležité. Někdy to vyjádří pomocí pozměněného reklamního loga firmy, jindy slovní hříčkou, básní nebo jednoduchou větou. I my si můžeme všimnout, na co je denně zaměřována naše pozornost. S jakými slovy se setkáváme v televizi, internetových člancích, o čem si povídají lidé?

ZADÁNÍ ÚKOLU NA DOMA:

Přemýšlej nad následujícími dvěma skupinami slov. Když Tě k některému z nich napadne nějaká myšlenka, запиš ji do vymezeného pole.

Slova umělce Tima jsou nasprejována přímo na plochy v metru, a jde tedy o originální dílo realizované přímo pro tyto prostory. Ty pro svůj vzkaz můžeš použít plochu zdí a zídek na fotografiích města. Anebo text napiš na bílý papír, ten pak můžeš umístit v domě, na zahradě nebo přímo na ulici a pomocí mobilního telefonu pořídit fotodokumentaci.

- MOC PRESTIŽ TREND KONZUM VÝDĚLEK NÁKUP SPĚCH VIP PŘÍJEM
PENÍZE CHTÍT KARIÉRA MÍT KREDIT VLIV SPOTŘEBA LOBY VLASTNIT
RŮST
- DÁVAT SMÍCH RODINA DUŠE SVOBODA SOUCIT RADOST PŘÍTEL PÉČE
VZTAH SOUZNĚNÍ KLID LÁSKA SPOLUPRÁCE ODPUŠTĚNÍ

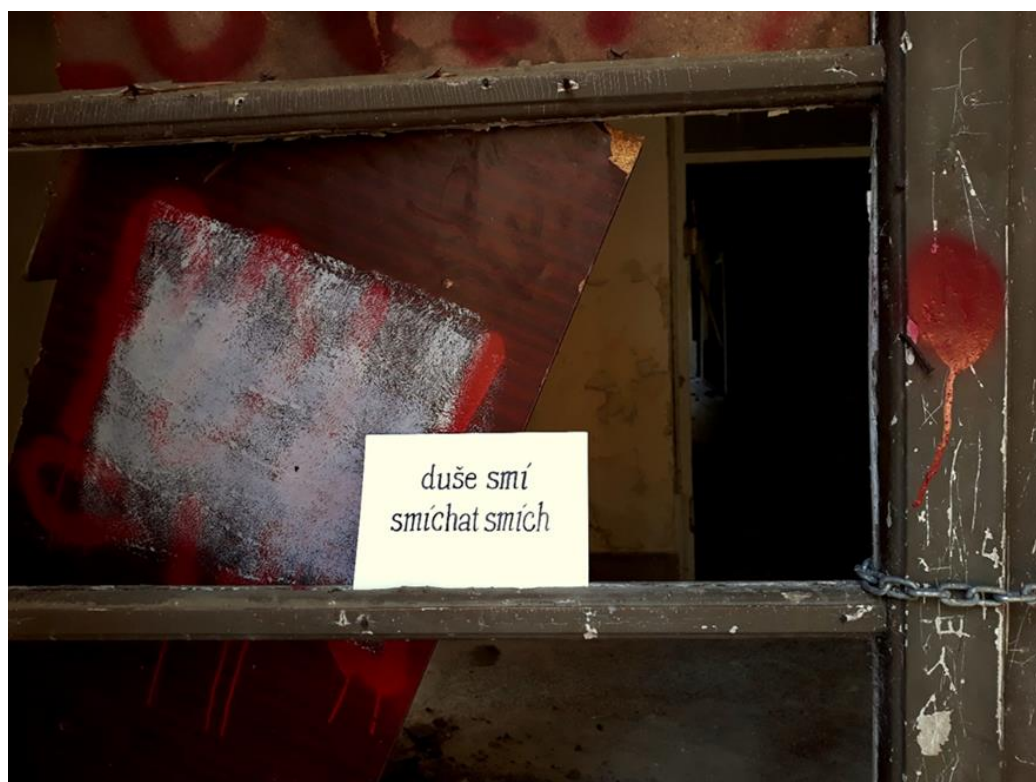
K VLASTNÍ TVORBĚ BUDEŠ POTŘEBOVAT:

- tvrdý papír A4
- černý fix
- mobilní telefon s funkcí fotoaparátu

👁️👁️ **DALŠÍ INSPIRACE:**

FLORENC B

INSPIRACE DÍLEM:

Ondřej Přibyl, *Krajinářská tvorba III.*, 2003

Díla Ondřeje Přibyla mohou na diváka někdy působit znejišťujícím dojmem, jindy zase připomínají nezávaznou hru fotografického amatéra. Cykly krajin jsou záměrně rozostřené, v dalších sériích naopak zachycuje zcela obyčejné náměty s výraznou technickou precizností.

„*Krajinářská tvorba III.*“ je cyklus osmi černobílých fotografií, na kterých autor zachycuje všední a trochu tajemné stavby v krajině. Název odkazuje k tradiční krajinářské tvorbě. Tady ji ale reprezentuje dvourozměrná zeď, za níž krajinu spíš jen tušíme. Divák ve výsledku neví, jak vypadá samotná budova nebo krajina za ní.

Když se zadíváme na některé staré stavby, vodárny, rozhledny nebo kapličky, můžeme si všimnout, jak se v průběhu staletí mění lidský postoj k architektuře, kterou z nejrůznějších důvodů zasazuje do krajiny. Na fotografiích Ondřeje Přibyla vidíme drobné stavbičky, které jsou především funkční. To, jestli se na dané místo hodí a jestli ho nějak dotváří, patrně nikoho při jejich stavbě nezajímalo. A tak zde vzniká obrovský kontrast mezi současnou a historickou užitkovou architekturou, která tvořila s okolím harmonický celek.

ZADÁNÍ ÚKOLU NA DOMA:

Při pohledu na fotografie Ondřeje Přibyla nás může napadnout otázka, jak vlastně vypadá krajina, která hostí tuto stavbu. Vidíme z ní jen malou část. To, co je dál, můžeme předat naší fantazii.

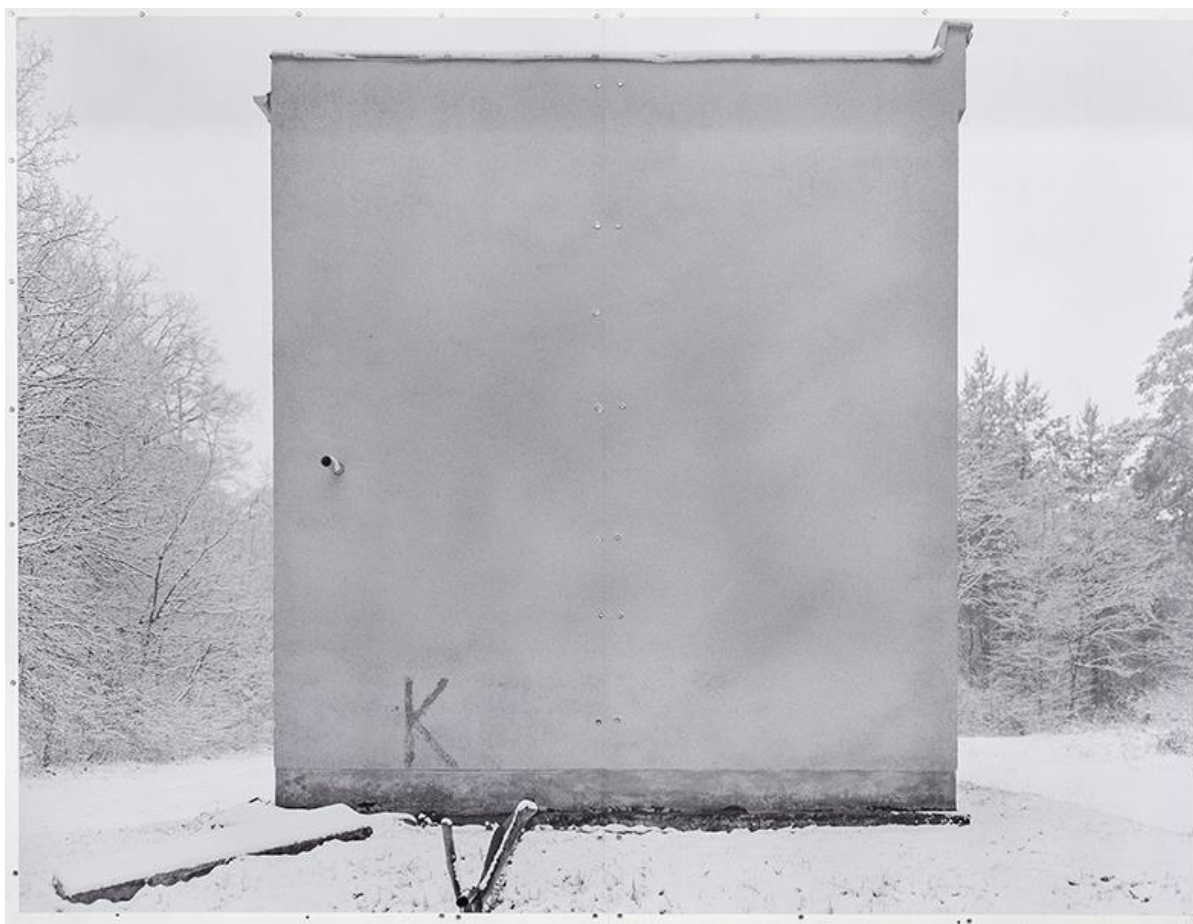
Vystříhni si autorovu fotografii. Nalep ji na papír, nejlépe formátu A3 nebo A4, aby byl v okolí dostatek místa. Pomocí tužky můžeš podle své fantazie dokreslit pokračování okolní krajiny. Třeba se tam objeví vodní hladina, skála, srnčí stezka nebo možná starý ovocný sad. Můžeš se inspirovat i těmito obrázky.

Pokud nemáš k dispozici tiskárnu, pokus se překreslit autorovu fotografii na čistý papír. Kolem pak můžeš dotvářet okolní prostředí podle své fantazie.

K VLASTNÍ TVORBĚ BUDEŠ POTŘEBOVAT:

- papír (např. A3 nebo A4)
- tužky, pastelky nebo fixy – můžeš i kombinovat
- počítač a tiskárnu

👁👁 **DALŠÍ INSPIRACE:**

NÁMĚSTÍ REPUBLIKY

INSPIRACE DÍLEM:

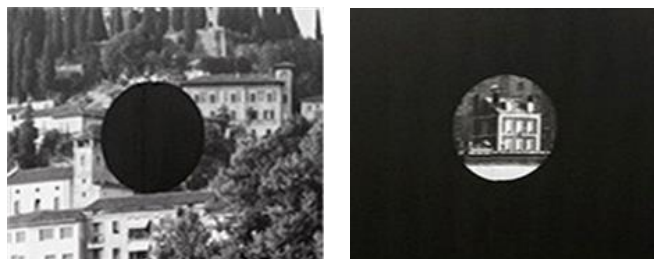
Markéta Othová, bez názvu, 2002

Markéta Othová nejčastěji pracuje s velkoformátovými černobílými fotografiemi. Typické jsou pro ni série fotografií, které pořídila v rozmezí několika vteřin nebo minut. Díky nim tak zachycuje pohyb spojený s krátkým dějem. Zaujal ji potenciál záměrně tmavých a technicky nedokonalých snímků. Jejím cílem není vyfotit dobré fotky, ale skrze fotografie zprostředkovat své vidění. Její fotografie pak komponuje do fotografických instalací, v nichž jednotlivé snímky teprve nabývají význam.

Na výstavě autorka představila dvě fotografie, které tvoří jeden celek, jsou bez názvu. Obě se navzájem zdánlivě doplňují. Zdá se, že to, co na jedné schází, najdeme na druhé a obráceně. Jsme vystaveni na první pohled jednoduché hře. Originály fotografií jsou potřeny černým akrylovým nátěrem, který zakrývá vybrané části zachycených míst.

Při pohledu na tato díla se projeví jedna zvláštnost. Můžeme cítit, jak naši pozornost poutá především malý bod v centru obrazu. Přítomnost něčeho, co nemůžeme vidět, nás nutí zkoumat nejbližší okolí zakrytého bodu, který probouzí naši fantazii. Naopak v místě, kde je černým nátěrem překryto vše okolo viditelné výseče, upíráme pohled do kruhového průhledu s nadějí, že nám malá výseč napoví něco o podobě celého

výjevu. V případě vykrytí malého bodu v rychlosti přehlédneme okolí, vše je nám jasné, informace o něm máme. Ale malé zakryté pole jako magnet poutá naši pozornost, nutí naši představivost doplnit chybějící část. Záchranu hledáme ve vedlejším výjevu – snad právě odkryté políčko doplní chybějící část obrazu. Obrazy však nejsou stejné a v této situaci nám nepomohou, a tak zůstáváme v nejistotě dál.

ZADÁNÍ ÚKOLU NA DOMA:

Vyzkoušej si tuto hru. Vezmi si jednobarevný papír a v jeho středu udělej malý výřez. Může být po vzoru Markéty Othové kulatý, nebo třeba čtvercový, nebo také nepravidelný. Vyber si z knihovny nějakou knihu, doplněnou ilustracemi nebo fotografiemi. Můžeš se také porozhlédnout, jestli nemáte doma hromádku časopisů. Třeba mezi nimi najdeš i nějaký se zajímavými fotografiemi.

Svým papírem překrývej jednotlivé obrazy a pozoruj, jak se výjev v okénku proměňuje. Vyhledej nejzajímavější umístění a takto vytvořený obraz vyfoť. Stejně můžeš postupovat i v případě, kdy se rozhodneš malým výstřížkem papíru překrýt střed Tebou zvoleného obrazu.

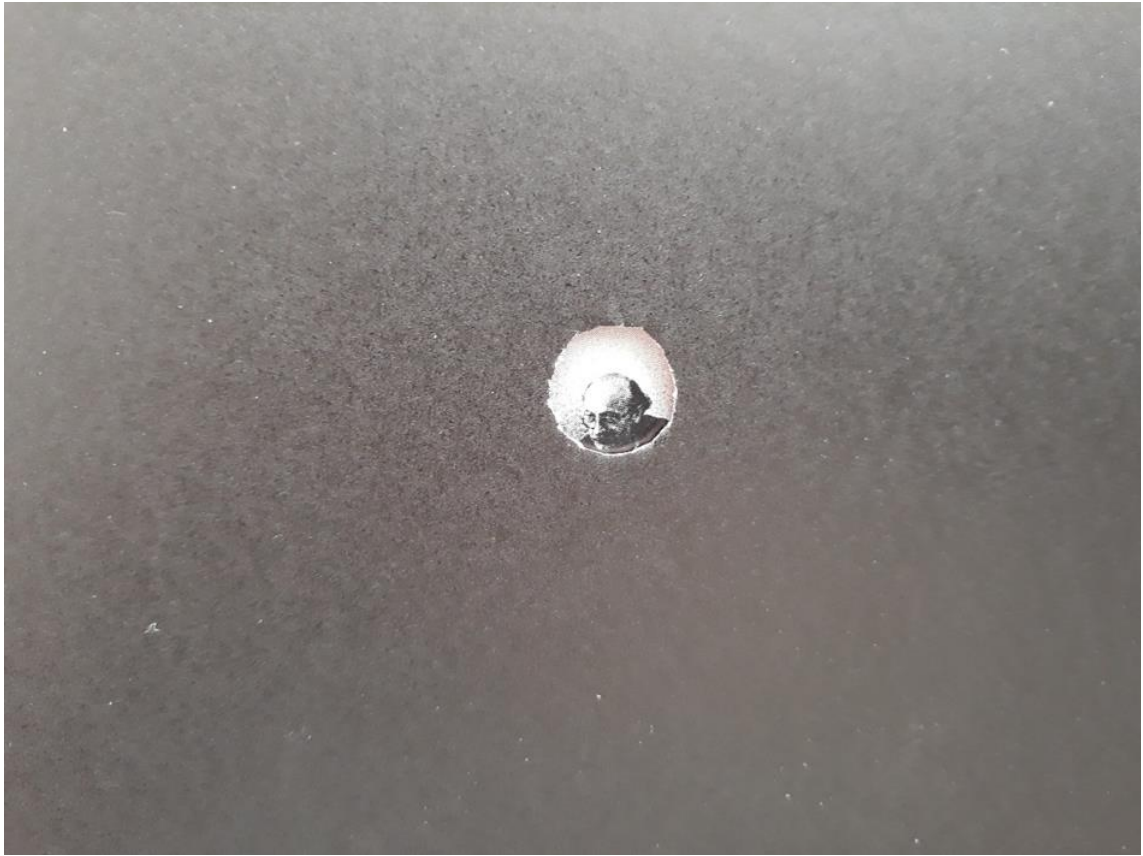

K VLASTNÍ TVORBĚ BUDEŠ POTŘEBOVAT:

- jednobarevný papír A4
- nůžky
- knihy s ilustracemi, časopisy
- mobilní telefon s funkcí fotoaparátu

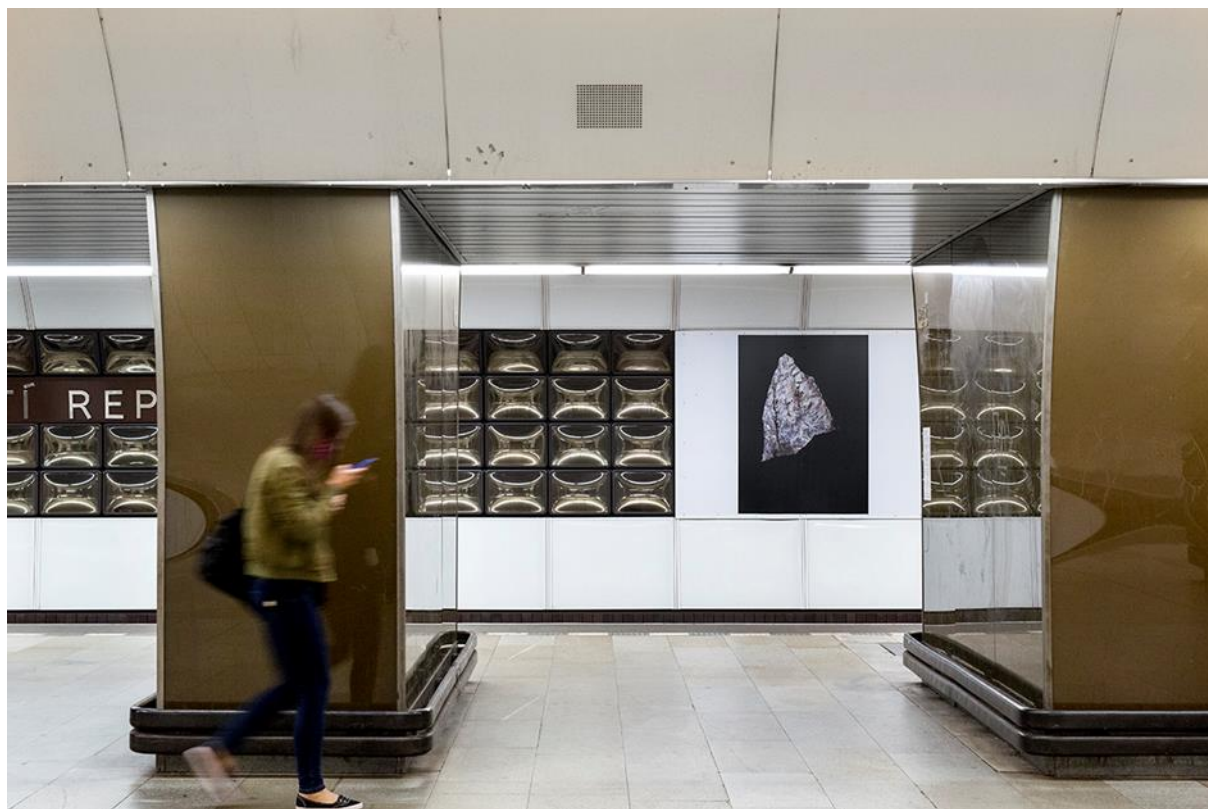

DALŠÍ INSPIRACE:

NÁMĚSTÍ REPUBLIKY

INSPIRACE DÍLEM:

Hynek Alt & Aleksandra Vajd, bez názvu, ze série *Jeskyně*, 2009–2012

Dvojice Hynek Alt a Aleksandra Vajd vystavuje společně od roku 2001. Každý se však věnuje také své vlastní umělecké práci. Fotografie jeskyní na první pohled působí spíš jako rám, díra v černém papíře, skrze niž nahlížíme na malou část světa, kterou známe. I ten je však zachycen nečekaně ploše a je tak možné o něm uvažovat i obráceně, jako o fotografii nalepené na povrch černého papíru. Může proto jít jak o hru s divákem, tak i se samotnou fotografií.

Společná práce, která vedle k vytvoření této série fotografií, navázala na pobyt dvojice autorů v Mexiku a také na prostředí slovinských jeskyní. Tam jim zážitek důkladného jeskynního průzkumu poskytl propojení s Platónovým podobenstvím o jeskyni. V tomto příběhu a podobenství lidé, žijící celé věky v jeskyni, pozorují stíny na stěnách a domnívají se, že jde o jediný skutečný svět. Jednoho dne se však jeden z nich obrátí ke zdroji světla, které do jeskyně proudí, a vydá se za ním. Zprvu oslepený sluneční září pak žasne nad vším novým, co teď vidí. Uvědomí si, že jeho úkolem je vrátit se za ostatními a vyprávět jim o skutečném světě venku a přimět je, aby si uvědomili, že doteď pozorovali pouze stíny a světelné přeludy, a aby také vyšli z jeskyně.

Výsledné fotografie působí jako tapeta. Stěna jeskyně je jen černým orámováním obrazce uprostřed a oba tvary spolu soupeří o první plán. Nás bude zajímat právě průhled v orámování. V něm se může objevit doslova cokoliv. Drobná maličkost z každodenního života i monumentální krajina nebo třeba i nelichotivý obraz dnešního světa.

ZADÁNÍ ÚKOLU NA DOMA:

Pro tento úkol budeš potřebovat černý papír. Můžeš použít originální černý papír, víko černé krabice anebo tvrdý papír, nabarvený tmavou barvou nebo tuší. V jeho středu vytrhej nebo vystříhej okénko nepravidelného tvaru, které by připomínalo vstup do jeskyně. S takto připraveným materiálem vyraz na průzkum vašeho domu, bytu, zahrady nebo blízkého okolí. Když zahlédneš něco poutavého, zajímavý detail, strukturu povrchu nebo výjev, přilož k tomu svou papírovou jeskyni a celou kompozici vyfoť. Z takto vzniklých snímků vyber ty nejzajímavější a sestav si tak svou fotografickou sérii.

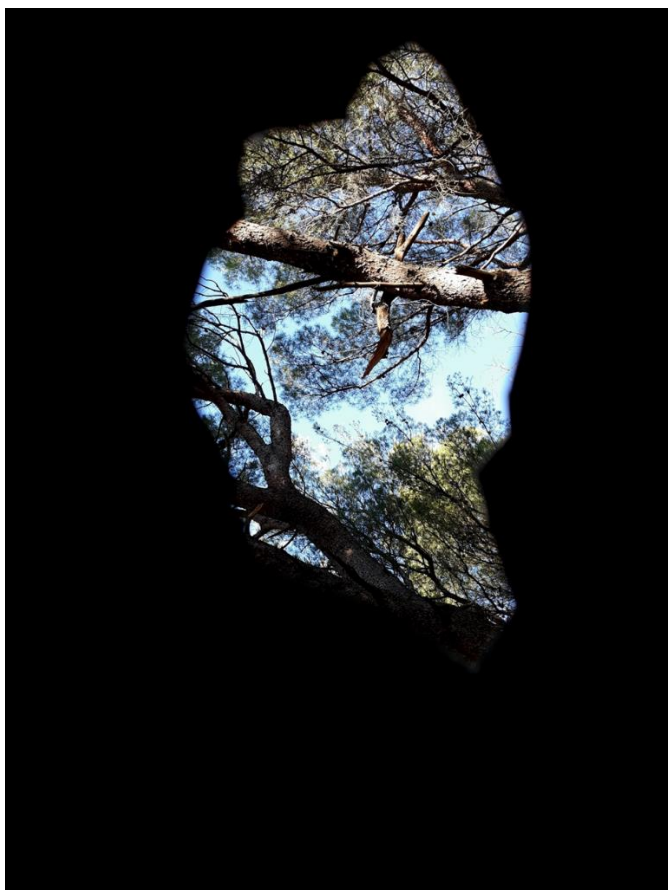
K VLASTNÍ TVORBĚ BUDEŠ POTŘEBOVAT:

- nejlépe černý tvrdý papír A4 nebo A5
- nůžky
- mobilní telefon s funkcí fotoaparátu

DALŠÍ INSPIRACE:

MŮSTEK A

INSPIRACE DÍLEM:

Krištof Kintera, *To*, 1996

Krištof Kintera se ve své práci věnuje technicky náročným a precizně realizovaným objektům a instalacím. Rád pracuje pro konkrétní prostor města nebo galerie, pro který často vytváří díla se sociálně nebo společensky kritickým sdělením.

Fotografie zachycuje tajemný ovuloid během jeho výskytu v pražském metru a tramvaji: „To“, objekt z lakovaného laminátu. Kintera o něm říkal: „To je můj přítel na kolečkách. Něco mezi domácím spotřebičem a domácím mazlíčkem, kusem nábytku. Musím s ním chodit na procházky. Vezmu ho s sebou do ulic. Uvidíme, jak se bude umění venku cítit.“ Na jiných fotografiích To doprovází svého majitele i na další místa, třeba na pánské záchodky nebo do fronty v masně. To se stalo hlavním námětem dokumentárních snímků, zatímco lidé stojící kolem se do záběru fotografie často dostali nanejvýše od pasu dolů. Kintera se k Tomu choval jako k živé bytosti, jako k jednomu ze členů své rodiny. V jeho představivosti získalo To i svou paměť a vnímalo okolí jako kdokoliv jiný. Autor To nikdy neprodal. Často je ale zapůjčoval na výstavy, kde bylo na zemi a každý návštěvník si s ním mohl chvíli hrát.

Na tento zvláštní způsob magického uvažování, kdy člověk ozvláštní skutečnost přesvědčením o živosti předmětu, můžeme narazit u malých dětí, přírodních národů nebo právě také u některých dalších umělců. Například Marian Palla si vytvořil zvláštní vztah ke kamenům. Staly se jeho tichými společníky. Jednou odjel do Nízkých Tater

dotknout se kamene. Zkoušel čekat sám, ale pak čekal s kamenem. A také ráno pil čaj s kamenem. Seděl a občas jej polil.

ZADÁNÍ ÚKOLU NA DOMA:

Co se odehrává v nitru člověka, když naváže takovýto vztah s předmětem, kterému ve své mysli vdechl život, nevíme. Můžeme si to představovat, anebo si to vyzkoušet.

Možná i Ty máš ve svém okolí předmět, ke kterému máš hodně blízko. Může to být hračka, talisman pro štěstí nebo praktická věc, jako třeba oblíbený hrnček. Představ si, že má tento předmět duši. Vnímá, vidí a možná si i něco myslí o světě okolo sebe. Pokus se prožít s ním několik dní. Může Ti dělat společnost, když budeš snídat, pracovat na zahradě nebo doprovázet mámu na nákup. Můžeš ho vzít na procházku, vytvořit mu speciální místo ve Tvém pokoji, kde bude mít postel nebo pelíšek a kde bude přebývat. A také můžeš vytvořit jeho vlastní deník, kde bude zaznamenáno, co v kterém dni prožil. Tuto svou hru můžeš fotograficky zdokumentovat a doplnit tak příběh několika dní Tebe a tvého To.

K VLASTNÍ TVORBĚ BUDEŠ POTŘEBOVAT:

- předmět, který se stane na čas Tvým společníkem
- mobilní telefon s funkcí fotoaparátu

DALŠÍ INSPIRACE:

MŮSTEK A

INSPIRACE DÍLEM:

Jiří Kovanda, *Bez názvu, Václavské náměstí, Praha, 3. září 1977*

Jiří Kovanda patří k nejvýznamnějším současným českým umělcům. V druhé polovině 70. let se věnoval performativním akcím v pražských ulicích, které mu později zajistily mezinárodní proslulost. Jeho práce jsou dnes zastoupeny na prestižních světových přehlídkách umění a v řadě zahraničních galerií. K vyjádření svých postřehů a uměleckých záměrů používá Kovanda téměř výhradně jen sám sebe, bez rekvizit a asistentů. Jeho činnost dokumentuje fotograf, a tak si můžeme jeho tvorbu připomínat i poté, co akce, trvající jen pár minut nebo i méně, skončí.

Tématem, na které se Jiří Kovanda v této tvorbě zaměřuje, jsou letmé mezilidské vztahy a nenápadné změny podob běžných věcí a jevů. Často se jedná o běžné činnosti nebo ty, které člověk koná bez uvědomění, pouze provedené v posunutých souvislostech. Důležitým prvkem je ulice a veřejný prostor, kde se jeho akce odehrávají. Je to úplně jiný pocit, když umělec dotváří skutečný svět a musí počítat i s nečekanými reakcemi lidí, než když tvoří sám v bezpečí svého ateliéru. Jeho akce většinou měly minimální efekt, přesto však při pohledu na dokumentární fotografie tušíme, že pro mnohé lidi muselo být setkání s tímto druhem tvorby zvláštním zážitkem.

Z popisu psaného na stroji, jenž je spolu s fotografií nedílnou součástí dokumentace akce, známe průběh jednoho díla. „Na eskalátoru... otočen, hledím do očí člověku, který stojí za mnou... 3. září 1977, Praha.” Toto dílo vzniklo na stanici metra Můstek. Další, tentokrát s titulem *Bez názvu, Praha, Václavské náměstí, 19. listopadu 1976,*

zachycuje Kovandu, jak s rozpaženýma rukama stál na Václavském náměstí. Jindy se například schovával na ulici, pokoušel se před pozvanými přáteli na ulici seznámit s dívkou, utekl od hloučku pozvaných lidí nebo záměrně jemně narážel do kolemjdoucích. Nápadná je právě nenápadnost těchto akcí. Kdekdo je vůbec nepostřehl a nebyť fotografií a popisu, věděl by o jejich existenci jen sám autor a fotograf.

ZADÁNÍ ÚKOLU NA DOMA:

Vyzkoušej si i Ty podobný přístup. Vymysli si nějaké pravidlo, čin, kterým ozvláštníš určitou situaci. Třeba když půjdeš po ulici a mineš člověka v červené bundě, udělej dřep. Usměj se na člověka, sedícího na posledním sedadle v protijedoucí tramvaji, nebo se postav na chvíli k výloze obchodu zády a prohlížej si kolemjdoucí, jako by byli vystavené zboží.

Popros někoho blízkého, aby Tvé akce zdokumentoval. Můžeš pak vytvořit také popisy jednotlivých akcí a archivovat je. Třeba až na ně po letech narazíš, pobavíš se.

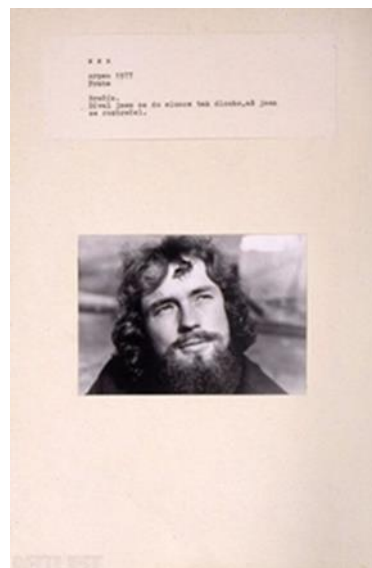
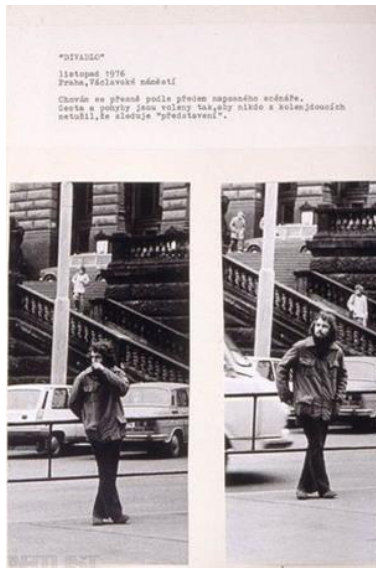

K VLASTNÍ TVORBĚ BUDEŠ POTŘEBOVAT:

- zajímavý nápad
- člověka, který Tvou akci zdokumentuje
- mobilní telefon s funkcí fotoaparátu

DALŠÍ INSPIRACE:

KARLOVO NÁMĚSTÍ

INSPIRACE DÍLEM:

Lukáš Jasanský & Martin Polák, ze série *Vtipy*, 1992

Umělecká dvojice Lukáš Jasanský a Martin Polák vznikla již roku 1986. Jejich tvorba je na první pohled rozeznatelná díky netradičnímu výběru témat, parodování fotografických přístupů a také tím „nejsušším humorem v české fotografii“. Nejčastěji pracují s velkoformátovou černobílou fotografií. Dále je můžeme rozpoznat podle důrazu na obyčejnost českého prostředí, společnosti, kultury a krajiny. Ukazují nám tak nezkrášlenou a holou podobu skutečnosti, ve které žijeme nebo jsme žili.

Zajímavou vlastností fotografických cyklů této dvojice je to, že je zde důležitý celek a jednotlivé fotografie nemohou dobře fungovat bez kontextu těch druhých. Vystavená díla ze série *Vtipy*, kdy je ke každé fotografii přiložen krátký text, odkrývá snad nejzřetelněji již výše zmíněný specifický humor založený na všednosti a banalitě. Fotografie zobrazují záměrně vytvořená a zinscenovaná zátiší a fungují jako jakási názorná ukázka toho či onoho vtipu.

ZADÁNÍ ÚKOLU NA DOMA:

Rozhlédni se kolem sebe. Najdi úplně nejobyčejnější věci, které Tě obklopují, předměty, které doma používáte, večeri nebo pohled z okna Tvého pokoje. Vyfoť je pomocí mobilního telefonu. Poté na internetu vyhledej nejrůznější vtipy, které by trefně doplňovaly Tvé fotografie. Pokud máš tu možnost, vytiskni si nejlepší fotografie a doplň je textem. Anebo pracuj přímo v mobilním telefonu. Aplikace na úpravu fotografií umožňují do obrázku vložit text. Tak se může vtip stát přímo součástí snímku. Tímto způsobem vytvoř svou vlastní sérii *Vtipů* Tvého každodenního života.

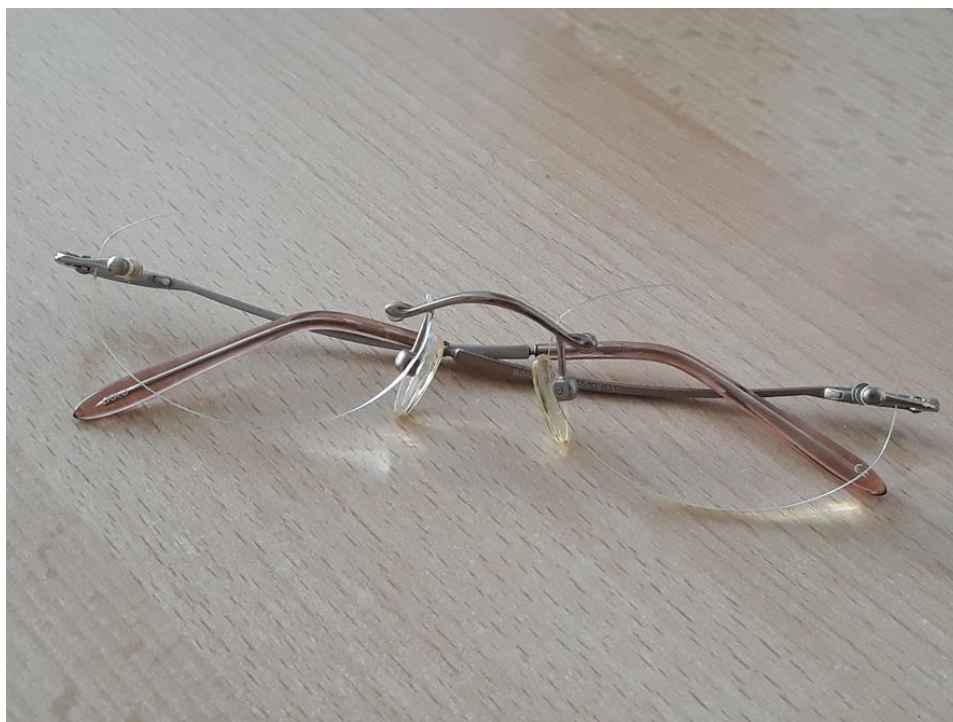

K VLASTNÍ TVORBĚ BUDEŠ POTŘEBOVAT:

- běžné předměty, které najdeš okolo sebe
- zásobu vtipů nebo internet, na němž si můžeš vtipy vyhledat
- počítač a tiskárnu
- fix
- případně mobilní telefon s funkcí úpravy fotografií

DALŠÍ INSPIRACE:

„Paní doktorko, mohla byste mi předepsat brýle?“

„Samozřejmě... a jsem pan doktor!“

„Honzíku, proč nechtějí ty zápalky hořet?“ „Nevím, vždyť jsem je zkoušel a hořely všechny.“

„Když se napiju kafe, dlouho nemohu usnout, a ty?“
„U mne je to naopak. Když usnu, nemohu pít kafe!“

KARLOVO NÁMĚSTÍ

INSPIRACE DÍLEM:

Lucia Sceranková, *Nůž*, 2013

Lucia Sceranková se nejčastěji vyjadřuje prostřednictvím fotografií, které dále různými způsoby upravuje. Umělkyně dokáže svými pracemi s divákem nenápadně manipulovat, nabízí mu na první pohled známý svět, který je však při bližším zkoumání pouze klamem a hrou s běžnými předměty našeho života.

Nůž pochází ze série *Z druhé strany oblohy* z roku 2013. *Vítr* (2015) patří mezi díla s motivem krajiny a plynutí času, který autorka vnímá jako jeden z přírodních živlů, jemuž jsme vystaveni. I v těchto dílech můžeme odhalit rukodělný rozměr autorčiny práce. Lucia za pomoci nůžek, lepidla, vrstvení a přefocování komponuje celá prostředí, nebo naopak intimní prostory z drobných předmětů či vystřihovánek. Vytvořila tak například divoké moře vystřižené z papíru, které se rozprostírá po konferenčním stolku jako krajková dečka, nebo mýtický močál ukrytý v šuplíku komody.

Na vystavených fotografiích můžeme pozorovat zájem Scerankové o povrch, materiál a strukturu předmětů. S tím také souvisí proces muchlání. Autorka v něm pro sebe objevila optickou hru sítě ohybů papíru, která deformuje původní výjev na fotografii a dodává mu nový rozměr.

ZADÁNÍ ÚKOLU NA DOMA:

Porozhlédni se po svém pokoji, jestli najdeš nějakou zajímavou optickou hříčku. Prozkoumej vzor na povlečení peřiny, sklady závěsu nebo například zmuchlané tričko přehozené přes židli. Většinou to netrvá dlouho a člověk může narazit na deformaci tvarů a obrysů způsobenou skladem materiálu. Pokud najdeš nějaký zajímavý detail, můžeš ho vyfotit.

Také se tím můžeš inspirovat pro svou další tvorbu. Nakresli a vystřihni z papíru nějaký předmět. Ten pak můžeš zkusit umisťovat na různá místa v bytě nebo třeba i venku tak, aby zaujal netradiční umístění, obkresloval záhyby nábytku nebo vytvářel optické iluze. Tvoje instalace zdokumentuj pomocí fotografie.

K VLASTNÍ TVORBĚ BUDEŠ POTŘEBOVAT:

- tvrdý papír
- tužky, pastelky, nebo barvy – můžeš i kombinovat
- nůžky
- případně mobilní telefon s funkcí fotoaparátu

DALŠÍ INSPIRACE:

Na závěr Ti chceme popřát, aby se Ti při tvorbě dařilo a aby Ti přinesla radost. Pokud budou mít Tví sourozenci, rodiče nebo prarodiče také chuť tvořit, určitě se mohou přidat. Úkoly jsou vhodné nejen pro děti, ale i pro všechny ostatní věkové kategorie.

Když se budeš chtít o svá díla podělit, můžeš je vyfotit a poslat mailem na adresu: **edukace@ghmp.cz**. Budeme z něj mít v Galerii hlavního města Prahy velkou radost.

Jako doprovodný edukační materiál vytvořilo **Edukační oddělení GHMP**